

Nataixa

Visat núm. 30

(octubre 2020)

Vladímir Nabókov

Un pendent suau baixava fins al llac. Els taulons del moll de fusta es reflectien a l'aigua com espirals grises. A l'altra banda del llac hi havia la mateixa fosca boscúria de pins, però aquí i allà s'albirava el tronc blanc i la broma groga d'un bedoll. La resplendor dels núvols surava sobre les aigües d'un gris turquí, i de cop i volta la Nataixa va tenir la impressió que es trobaven a Rússia, no podien trobar-se sinó a Rússia quan una felicitat tan abrusadora li estrenyia el coll, i ella era feliç perquè en Wolfe li explicava aquelles magnífiques ruqueries i, fent un esclafit amb la boca, llançava pedretes planes al llac que, com per art de màgia, lliscaven i saltaven a l'aigua. En un dia feiner com aquell no s'hi veia ningú —només ocasionalment els arribaven petits núvols d'exclamacions i alguna rialla, i pel llac planava una ala blanca, la vela d'un iot.

Van caminar molta estona per la riba, van córrer amunt per un pendent relliscós, van descobrir un corriol on se sentia l'olor humida i negra dels avellaners. Una mica més lluny, arran d'aigua, hi havia una cafeteria que estava completament deserta, no s'hi veien clients ni tampoc cambrers, semblava com si en algun lloc s'hagués calat foc i tothom hi hagués anat corrents a mirar-ho emportant-se fins i tot els plats i els vasos. En Wolfe i la Nataixa van donar un tomb per la cafeteria. Després es van asseure en una taula buida i van fer veure que bevien i menjaven i que tocava una orquestra. I tot d'una, mentre feien broma d'aquesta manera, la Nataixa va sentir de manera inconfusible com sonava de debò una música de vent ataronjada i llavors, amb un somriure misteriós, es va aixecar d'una revolada i va començar a córrer al llarg de la riba. El baró Wolfe es va afanyar rere seu carranquejant i cridant:

—Esperi, Nataixa, que no hem pagat!

Després van trobar un prat de color verd poma, orlat de canyissos, a través del qual el sol feia refulgir l'aigua com l'or líquid, i la Nataixa, mig aclucant els ulls i dilatant els narius, va repetir diverses vegades:

—Déu meu, que bonic...

A en Wolfe li va saber greu que l'eco no li respongués i es va quedar callat. En aquell instant eteri i assolellat va aletejar una mena de tristor pel vast llac, com un escarabat melodiós.

Nabókov, Vladímir. *Senyals i símbols*. Barcelona: Godall Edicions, 2019, p. 21-22.

Traducido por Marta Nin